

Отъ Бѣлградъ до Прилѣпъ, де въ глуха
пещеря,
Турятъ ти въртопа тъмнитѣ повѣрия,
До Кукушъ печални и до Хеликонъ
Призрактъ се носи на черний ти конь,
И се мѣрка твойта неизмѣрна сѣнка.
Коя ли бѣ тая баснословна нѣнка,
Що откърми тоя дивенъ исполинъ —
Съ единъ кракъ на Емусъ, съ другий на
Пиринъ?!

Летете, о пѣсни, спомени голѣми,
Въздишки последни на бившето време!
Пѣйте ги, девии, при Пиндъ и при Шаръ,
Пѣйте ги при Струга, градъ хубавъ и старъ,
Дето се родиха двата Миладина,
На Македония двата вѣрни сина.

Въвъ влажни тъмници, пълни съ мракъ, вонь,
Помежду вѣковни и потни стени,
Гниеха два братя, въ окови два роба,
Катъ два живи трупа, фърлени въ два гроба.
Вѣкове минаха!... Отъ слънце заря,
Нито отъ надежда до тѣхъ не огря!
Проклети бждете, о тъмници влажни!
Колко вий стопихте сърдца, сили снажни,
Колко зли насилия, жертви, младини
Погълнаха вашѣ смрадни глѣбини!
Димитри бѣ влѣзълъ прѣвъ у своята бездна.
Константинъ по-после, катъ него изчезна.

Защото въ единъ вѣкъ, за правдата глухъ,
Разбуждаха смѣло народния духъ
И на братя родни чрезъ родното слово
Тѣ готвѣха битви и бждеще ново;
Защото тѣ първи усѣтиха срамъ —